

A HÉT VERSE

Gedeon Gábor tanár úr ajánlásával

Nemes Nagy Ágnes

A visszajáró

Ez volt az asztal. Lapja, lába.
Ez volt a drót. Ez volt a lámpa.
Pohár is volt mellette. Itt van.
Ez volt a víz. És ebből ittam.

És kinéztem az ablakon.
És láttam: ferdén hull a pára,
nagy, égi fűz lógatja ágát
az esti rét sötét tavába,
és kinéztem az ablakon,
és volt szemem. És volt karom.

Most széklábak körül lakom.
Minden tárgynak térdéig érek.
Akkor vállal vágtam a térnek.
S mennyi madár volt. Mennyi tér.
Mint egy szélfújta lángfüzér
szirmai, tépve és lobogva
szálltak, rajokban sustorogva,
egy dobbanással szerterántva,
mintha egy szív madár-szilánkra
pattanna szét, repülne szét –
ez volt a tűz. Ez volt az ég.

Elmegyek. A padlólapot
ujjal érintgetném, ha tudnám.
Alacsony léghuzat, az utcán
húzódok. Nem vagyok.